

ANNONSE

ANNONSE

Anmeldelse av *Spring Awakening*:

TRAGEDIE: Jonas Boym Flaten som den ulykkelige Moritz Foto: foto.samfundet.no

Ambisiøs tragedie på storsals scenen

Fra onani, homofili og lyst i den ene enden, til incest og andre overgrep i den andre. SIT og SO favner bredt med *Spring Awakening*.

[Geir Bergersen Huse](#)

JOURNALIST

PUBLISERT Torsdag 29. oktober 2020 - 16:41

SIST OPPDATERT Torsdag 29. oktober 2020 - 16:59

Spring Awakening (musikal)

- **Av** Duncan Sheik og Steven Sater
- **Presentert av** Studentersamfundets Internas Teater (SIT) og Studentersamfundets

Studentersamfundets Interne Teater (SIT) er vant til å fylle Storsalen. Etter suksessen med musikalen *Grease* høsten 2018 bestemte SIT seg for å sette opp *Spring Awakening* som høstens store prosjekt. Det er et dristig valg. *Grease* er en feel good-musikal der du kan flyte langt på sjarm, humor, gode vokalister og en spektakulær produksjon. *Spring Awakening* er derimot en tragedie, der uskyldig seksualitet kolliderer med religiøse normer. Stykket er avhengig av å overbevise publikum med noe ektefølt.

MIMRE TILBAKE TIL SITS OPPSETNING AV GREASE

Det er ingen liten oppgave, men SIT har lyktes. Musikalen balanserer mellom umiddelbar humor og dyp tragedie. Humoren kunne fort slått beina vekk under alvor, men her fungerer det. Tragedien får plass og tid nok, i tillegg til at det er mange overbevisende skuespillerprestasjoner. Humoren fungerer dermed som en forsterkende kontrast til tragedien, i stedet for å sabotere den.

NYFORELSKET: Wold (t.v.) og Øien spiller ut sin forbudte kjærlighet med humor. Foto: foto.samfundet.no

Skuespillerne er jevnt over gode og overbevisende. Jeg vil likevel trekke fram Aksel Adrian Langum Øien, som er ubetalelig morsom fra ende til annen – enten han onanerer i en stol eller vifter med kniv på en anstalt. Som nyforelskede homofile bruker Øien og motspiller Jacob Wulff Wold mye humor, men det blir sjarmerende, ikke latterlig.

LES OGSÅ OM FORBEREDELSENE TIL STYKKET

Gjengene på Samfundet klør ofte etter å gjøre spektakulære ting med lys, scene og andre produksjonsgrep. Det kunne overskygget for den ulykkelige historien i akkurat denne oppsetninga, men alle involverte gjenger holder seg i tøylene. Grepene de gjør blir desto mer effektfulle. Et eksempel er de lysende kondomene fylt med blå væske som senkes ned fra lysriggen like før teppefall. De gløder mot publikum som stjerner eller morild.

Hovedrolleparet (Ingrid Støen og Jacob Gunby) er overbevisende, selv om de ikke har så mye tid sammen på scenen. Støen står for noen av de morsomste og noen av de mest inderlige øyeblikkene i oppsetninga, i tillegg til at hun synger godt. Hun tar seg godt til rette på scenen i rollen som Wendla, og står som en ryggrad gjennom hele stykket. Gunby gjør seg også godt som den sjarmerende, men desillusjonerte Melchior. Om noe skulle jeg ønske at Gunby eide scenen enda mer i noen av numrene – det er mange ganger han viser viser at han får det til.

LES OGSÅ: **Fare for at Studenthagen legges ned**

Smittevern har gjort oppsetninga vanskelig å gjennomføre, blant annet fordi

STJERNEPAR: Ingrid Støen og Jacob Gunby i hovedrollene som Wendla og Melchior. Foto: foto.samfundet.no

skuespillerensemblet må holde god avstand under hele forestillingen. Som tilskuer tenkte jeg ærlig talt ikke noe over dette. Første akt avsluttes med en intim sexscene, framført som skyggeteater der Støen og Gunbys kroppar projiseres mot et lerret. Det kjennes ikke som en reserveløsning. Tvert imot skiller det scenen fra resten av stykket, og løfter scenen opp som stykkets tematiske, nærmest andektige, midtpunkt.

Studentersamfundets Orkester (SO) står for det instrumentale, med et lite strykeorkester, gitar og keyboard. SO leverer feilfritt, men det hender noen av skuespillerne bommer litt på intonasjonen. Det blir likevel ikke surt nok til å hemme helheten og stykkets inderlighet kommer godt fram.

LES OGSÅ: [En ny hverdag for sykepleierstudentene](#)

GOD AVSTAND: Alle i ensemblet holder avstand, uten at anmelderen tenkte over det. Foto: foto.samfundet.no

En utfordring i musikalsjangeren er å få oppsetninga til å framstå som en helhetlig historie, ikke en serie med enkeltnumre. Musikaler pleier også å ha et stort rollegalleri med flere temaer og underhistorier – hvordan unngår du at det blir overfladisk?

Spring Awakening favner bredt, fra onani, homofili og lyst i den ene enden, til incest og andre overgrep i den andre. Det spriker ikke i denne oppsetninga, men kommer fram som forskjellige vinkler på maktstrukturer og dominans. Unntaket er kanskje incestofferet Ilse, spilt av Hanna Gravem. Det blir dessverre ikke tid nok til å utforske dette temaet grundig nok. Problemet ligger kanskje i originalmanuset. Det er synd, ettersom Gravem spiller karakteren glimrende – nevrotisk og ekstatiske, frigjort og forknytt.

LES OGSÅ: [Eit Samfund for \(nesten\) alle](#)

Slutten blir litt lang. Jeg skulle gjerne sett at den overbevisende tragedien fikk stå alene på slutten av stykket. I stedet får vi to forsonende sangnumre, som ikke gir meg så mye. Her er det igjen nærliggende å skylde på originalmanuset.

Samfunnet i Spring Awakening er pietistisk og kristent, og ligner lite på det Norge jeg kjenner. Det kjennes likevel aktuelt når SIT setter det opp. Jeg blir minnet på at vi fortsatt har et anstrengt forhold til seksualitet. Vi skjuler det kanskje ikke lenger, vi er heller overeksponert, men seksualitet er fortsatt et følsomt tema. Vel så mye som seksualitet handler musikalen om sosial kontroll, skam og skyldfølelse. Sekulært eller ei – stykket er brennaktuelt.

LES OGSÅ: [Vi må snakke om hvordan vi snakker om kunst](#)

SAMFUNDET

MUSIKAL

KULTUR

SPRING AWAKENING

SIT

Utlånstjenesten har de perfekte lokalene – Nå ber Sit dem vurdere å flytte

Sentralt på Moholt låner NTNUI Bumerang ut masse idretts- og turutstyr. Nå kan Sits arealproblemer føre til endring i framtidsplanene.

Eksamen utsettes

